

KESZTHELYI GYÖRGY
Ne keress

Ha közeledsz,
eltávolodnak a fények,
kora reggel már besötétedik.
Nem tudom, hányadik
csapzott lombozat vagy,
amely eltakarja a holdat,
a napot.

Hullasd le kárhozott
leveleid – ősz van.
Eső zuhog. Ezüst paraván.

Ne kutass –
A galaxis árnyas oldalán
fűtetlen, üres szoba vagyok,
ajtóm nincs, csak a kilincs
kallódik a tornác alatti kertben.
Falaím sincsenek,
az őszi huzat is elkerül,
leminősültem kegyetlenül.

Búcsújárás

Mindig egy síkon, de két felfogásban
sorakoznak a tamáskodások –
vagy-e, vagy nem létezel?

Hézagos, ám felszentelt változatban
járulok eléd, precíz szerkezet,
lekörmölöm ezt a jelentést is,
szülőfalvakat strázsáló
pléhkrisztus uraim!

Átbaktatok a szélességeken
a Dnyesztertől akár a Limpopóig
és föld-szülte tenyerembe gyűjtöm
a lábboltozatról csöpögő
rőtarna emlékezést.

Tudja mit? Mégis megpróbálhatom.
Láthatja benne a nyilvános protokollt,
ne haragudjon. Ez csak egyszer vagyok
kétévente talán. Kegyedért átöltözöm.
Felismer-e az új öltönyömben? Mert más
ez az óra. Senkié. Nem megyek a tóra,
csónakom nincs, a hold is elrejtőzött.

Tudja mit? Én mégis végigjászom ezt.
Nem érdekelnek sem nevek, sem lakhelyek.
Keze mindenképpen, akár egy életrajz,
elárul mindent. Az ütőér beszél.
Nálam más az ösztön, több a végveszély,
téli fagyokban meztelenül járok,
most ott látom mégis... de gyönyörű lehet...

Tudja hát, mit teszek kóborlás közben?
Kitépem az időt az ajándécsomagból,
kaptárt építek drótból, lombból fészket,
mielőtt visszatérek tákolt otthonomba.
Mielőtt újra megsebzem magam
megérezem úgyis, ha éppen erre jár.
Hangját eltettem. Lepréseltem... talán megért.

